

жество по своя воля. Аз го не просих... то беше против моето желание... насила бях докарана тука — вие го знаете... Едно е хубво, че аз, скромната, доставих искрена радост на тия малки деца, които от сърдце и душа играха и танцуваха край мене. Да, това е най-хубавия спомен, който ще остане след моята смърт... Защо ми се карат, защо ме хокат?

През моето детство, аз помня добре, ние дълго време не изхвърляхме нашата нагиздена елха... И тя стоеше така натруфена и красиво облечена чак до Богоявление. А когато дойдеше време да снемем от нея украшенията, изнисахме я навън, събирахме се всичките махленски деца и посред двора издигаме от сняг висока пирамида, а на върха ѝ поставяхме нашата коледна елха. Понякога тя стоеше така до пролетта, когато слънцето запламти по-силно и снега потече в буйни потоци. И техните мътни води отнисаха жертвите ѝ клони в нейната далечна родина — гора...

Превел Ярослав Снежин